

Да сравни чловѣкъ, кое да е мѣсто въ священо-то писаніе или въ нѣкоя Цръковнѣ книжѣ на Цръковно-Славянскый и на Гръцкый языкъ, ще види, че прѣводъ-тъ ся посрѣща съ прѣвообраза рѣчь въ рѣчь. Това показва, че кога сѣ прѣвожданы тыя книги отъ Гръцкый на Българскый языкъ, то не сѣ прѣвожданы мысли-ты, а само рѣчи-ты или друго-яче да кажемъ, прѣводителе-ти сѣ искали да искажѣтъ тѣя мысли съ Българскы рѣчи, а съ Гръцкый начинъ. И не е могло да бѣде друго-яче. Такъвъ высокъ прѣдмѣтъ, какво-то что е Христїанска-та вѣра, да ся изложи на простонароденъ языкъ, безъ да ся упрямчи той языкъ на прѣдмѣта, ще изгуби достоинство-то си и почетъ-тъ си и ще ся има за обыкновено нѣчто. А слѣдъ вѣрмя, кога ся попроевѣти народъ-тъ и образува языка си, то языкъ-тъ на който щѣтъ сѣ писаны Богослужебны-ты и вѣронисвѣдны-ты му книги, ще остане подолень и отъ языка на простый народъ, отъ кое-то вѣра-та много изгубва. Затова е трѣбвало да ся прѣведе священо-то Писаніе и вснчкы-ты цръковны книги на Българскый языкъ така какво-то никога да не изгубятъ достоинство-то си. За такъвъ прѣводъ не е имало друго срѣдство, освѣнъ да ся подражява на Еллинскый языкъ, кой-то отдавна е былъ писменъ,